

Но еднажъ шахътъ се събудилъ съ особено лошо настроение. Сънувалъ неприятенъ сънъ. Веднага пратилъ да викатъ съנותълкувача му хаджи Мулей-Асанъ и му заповѣдалъ да му изтълкува съня.

— Да бжде благословено името на Аллаха! — започналъ както всѣкога хаджията. — Твоятъ сънъ, лъчезарни мой господарю, е предупреждение, че ще те сполети болестъ. Нѣкаква тайна болка те дебне и заплашва да прекъсне твоитѣ свѣтли дни. Сънътъ те предупреждава и ти дава мъдрия съветъ да промѣнишъ начина на живота. Бжди умѣренъ въ яденето и пиенето, сдържай своя буенъ нравъ, претеглай отнапредъ всѣка своя постъпка . . .

— Млъкни, негоднико! изкрѣскалъ Зоорабъ-Рустемъ. — Заобиколенъ отъ слънцето на моята милостъ, ти се забрави! Ти дръзвашъ да давашъ съвети на господаря си! Ти, пълзящъ червейо, се имашъ за по-мъдъръ отъ тогова, който може да разполага съ твоя животъ и смъртъ! Махни се отъ очитѣ ми и очаквай сждбата си!

Хаджи Мулей-Асанъ навелъ покорно глава и излѣзълъ отъ двора.

Когато едва се довлѣкълъ до дома си, тамъ вече го чакали шаховитѣ пратеници, изпълнители на волята царска. А волята била такава: цѣлото имущество на Мулей-Асанъ се изземвало въ полза на шаха; петимата синове и жена му предъ очитѣ на стареца били жестоко умъртвени; дъщеритѣ били отведени въ шаховия харемъ; а на Мулей-Асанъ извадили лѣвото око и после го изгонили въ пустинята.

*
* *

Пъшкалъ Иранъ подъ гнета на свирепия си владѣтель Зоорабъ-Рустемъ-шахъ.

Но и самиятъ Зоорабъ-Рустемъ-шахъ пъшкалъ въ ноктитѣ на страшната болестъ, която се загнѣздила въ тѣлото му. Вътрешноститѣ на шаха горѣли отъ нѣкакъвъ непрекъснатъ огънь. Организмътъ му не можелъ да приема нито храна, нито пиетие. Крѣвъ заливала очитѣ му; сърцето му се късало на части. И всичко това правѣло владѣтеля на Иранъ още по-свирепъ, още по-жестокъ.

Всѣки день наказвалъ той съ смъртъ по нѣколцина лѣкари, които не могли да му облекчатъ мъкитѣ.

А лѣкаритѣ отдавна вече знаели болестъта му, която се именувала „ракъ“, и знаели, че тя е неизлѣчима. И когато на